

РЕШЕНИЕ

№ 857

гр. Варна, 15.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 33 СЪСТАВ, в публично заседание на първи март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Нела Кръстева

при участието на секретаря Гергана Д. Найденова
като разгледа докладваното от Нела Кръстева Гражданско дело №
20233110112661 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени искиве **о т ищеца П. К. П. ЕГН: ***** срещу ответника „Ю. Т.“ ЕООД, ЕИК: *****, с адрес: гр.В., ул. „Д-р П.“ № **, ет. *, ап. *, с правно основание, както следва:

-по чл.344, ал.1 от КТ, за отмяна уволнението на ищецът, извършено със Заповед от 28.07.2023г. за налагане на дисциплинарно наказание (уволнение) по смисъла на чл. 188, т. 3 от КТ вр. чл. 190, ал. 1, т. 2 от КТ, като незаконосъобразно такова,

-по чл.344 ал.1, т.2 от КТ, за възстановяването на ищеца на заеманата преди уволнението длъжност -шофьор, при „Ю. Т.“ ЕООД, ЕИК: ***;

-по чл.344, ал.1, т.3 във връз с чл.225, ал.1 КТ, след допуснато с протоколно определение № 1303/01.03.2024г. изменение по реда на чл.214 ал.1 пр.3-то от ГПК, за осъждане на ответника да заплати сумата от сумата от **4667,12 лева** – обезщетение за периода 28.07.2023г. до 28.09.2023г., в който период ищецът е останал без работа, вследствие на незаконното уволнение, **ведно със законната лихва** върху главницата от датата на подаване на исковата молба - **28.09.2023г.** до окончателното изплащане.

-по чл.344, ал.1, т.3 във връз с чл.225, ал.1 КТ, след допуснато с протоколно определение № 1303/01.03.2024г. изменение по реда на чл.214 ал.1 пр.3-то от ГПК, за осъждане на ответника да заплати сумата от сумата от **9334,26 лева** - обезщетение за периода 29.09.2023г. до 28.03.2024г., в който период ищецът е останал без работа, вследствие на незаконното уволнение, **ведно със законната лихва** върху главницата от датата на подаване на исковата молба - **29.09.2023г.** до окончателното изплащане.

Претендират се за присъждане и сторените разноски.

Обстоятелствата, от които се твърди, че произтича претендираното право се свеждат до следните, изложени в исковата молба фактически твърдения: Сочи се, че между П. К. П. и „Ю.Т.“ ЕООД е бил сключен трудов договор № 10/05.05.2021г., по силата на който ищеца е назначен на длъжност „шофьор, товарен автомобил“. В резултат на работната си дейност, на 16.12.2022г. ищецът е претърпял трудовата злополука, довела до следните увреждания: „счупване на гръбначния мозък в поясната област“, „счупване на сакрума в дясно“ и „множествени счупвания на ребра“, довели до неговата временна неработоспособност. Настоява се от ищецът, че въпреки представени от него болнични листи за временна неработоспособност, работодателя е издал незаконосъобразна Заповед на 28.07.2023г., за налагане на дисциплинарно наказание (уволнение), по смисъла на чл. 188, т. 3 от КТ вр. чл. 190, ал. 1, т. 2 от КТ. Настоява се, че отсъствието от работа на ищеца, не е виновно, нито без причина, а е по здравословни причини, за което свидетелства издаден болничен лист, поради което не следва да се квалифицира като дисциплинарно нарушение. Счита се, че уволнението на ищеца е породено с оглед водено производство по гр.д.№ 1300/2023г. на ВРС, на основание чл.200 КТ, с което е присъдено обезщетение в негова полза в размер на 120 000.00лв.

С гореизложеното се обосновава правният интерес от предявените искови претенции.

Ответника „Ю. Т.“ ЕООД, ЕИК: ***, с адрес: гр.В., ул. „Д-р Ц.“ № **, ет. *, ап. *, **редовно уведомен в срока за отговор по чл.131 от ГПК, е депозирал отговор**, с който изразява становище за недопустимост на исковата претенция с твърдения за неспазен срок по чл. 358, ал.1, т.2, предл.последно от КТ, по който въпрос съда е произнесъл с разпореждане № 47645 от 10.12.2023г. при насрочване на делото, като е приел наведеното възражение за неоснователно.

С отговора е изразено и становище по основателността на исковата претенция, като е посочено следното: Оспорва се, че по време, когато е издадена Заповедта за налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание „уволнение“ спрямо ищеца е имало издаден болничен лист, на основание на който да се разрешава ползване на отпуск. Оспорва се, че по време, когато е издадена Заповедта за налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание „уволнение“, ищецът е бил в състояние, което не му е позволявало да работи, дори и по-лека работа от тази, за която е бил назначен. Оспорва се, че към момента на издаване на оспорената заповед, работодателят е бил уведомен от ищеца, че има издадени болнични листи за периода, непосредствено предхождащ датата на издаване на Заповедта от 28.07.2023г. Оспорва се, че ищецът е останал без работа за посочения период, поради факта на прекратяване на трудовия му договор. Възразява се срещу претендирания размер на обезщетението за оставане без работа. Отрича се, че причина за издаване на Заповедта от 28.07.2023г. е постановено съдебно решение по друго гражданско дело по описа на РС - Варна. Според изнесеното в отговора, считано от 08.00ч. на 14.06.2023г. и до 17.00ч. на 24.07.2023г., ищецът не се е явил в мястото си на работа - адресът на управление на работодателя, през установеното за него работно време, във времеви периоди, в които е следвало да изпълнява трудовите си задължения, изразяващи се в управление на товарен

автомобил, а именно: за часовия диапазон от 08.00ч. и до 17.00ч. за всеки от посочените дни, а именно: (от 14 юни до 16 юни; от 19 юни до 23 юни; от 26 юни до 30 юни; от 03 юли до 07 юли; от 10 юли до 14 юли; от 17 юли до 21 юли; на 24 юли) , за да му бъде възложено извършването на работа, за която е подписан трудовия договор или друг вид работа. Предвид тези обстоятелствата и при спазване на чл. 193 от Кодекса на труда на 25.07.2023г., се сочи, че до ищеца е била изпратена поканата да даде писмени обяснения в срок до 17.00ч. на първия работен ден, считано от момента на получаване на поканата, а именно да посочи каква е причината за неявяването му в мястото на работа за всеки от периодите, включени в издадената уволнителна заповед и то в определеното за него работно време. С неявяването на ищеца за посочените в уволнителната заповед времеви периоди и часови диапазони, и при липса на установеност на обективни пречки за явяването му, се настоява , че работодателят правилно е преценил, че поведението на работника е противоправно - виновно, защото е умишлено и като такова, че представлява нарушение на трудовата дисциплина по смисъла на чл. 190 ал.1 т.2 от Кодекса на труда - „неявяване в два последователни дни“, за продължителен период от време, касаещ работни дни, разпределен в подпериоди, а именно:

1. Първи период: неявяване от 08,00ч. до 17.00ч. на 14.06.2023г. и от 08.00ч. до 17.00ч. на 15.06.2023г.;
2. Втори период: неявяване от 08.00ч. до 17.00ч. на 16.06.2023г. и от 08,00ч. до 17.00ч. на 19.06.2023г.;
3. Трети период: неявяване от 08.00ч. до 17.00ч. на 20.06.2023г. и от 08.00ч. до 17.00ч. на 21.06.2023г.;
4. Четвърти период: неявяване от 08.00ч. до 17.00ч. на 22.06.2023г. и от 08.00ч. до 17.00ч. на 23.06.2023г.;
5. Пети период: неявяване от 08.00ч. до 17.00ч. на 26.06.2023г. и от 08.00ч. до 17.00ч. на 27.06.2023г.;
6. Шести период: неявяване от 08.00ч. до 17.00ч. на 28.06.2023г. и от 08.00ч. до 17.00ч. на 29.06.2023г.;
7. Седми период: неявяване от 08.00ч. до 17.00ч. на 30.06.2023г. и от 08.00ч. до 17.00ч. на 03.07.2023г.;
8. Осми период: неявяване от 08.00ч. до 17.00ч. на 04.07.2023г. и от 08.00ч. до 17.00ч. на 05.07.2023г.;
9. Девети период: неявяване от 08.00ч. до 17.00ч. на 06.07.2023г. и от 08.00ч. до 17.00ч. на 07.07.2023г.;
10. Десети период: неявяване от 08.00ч. до 17.00ч. на 10.07.2023г. и от 08.00ч. до 17.00ч. на 11.07.2023г.;
11. Единадесети период: неявяване от 08.00ч. до 17.00ч. на 12.07.2023г. и от 08.00ч. до 17.00ч. на 13.07.2023г.;

12. Дванадесети период: неявяване от 08.00ч. до 17.00ч. на 14.07.2023г. и от 08.00ч. до 17.00ч. на 17.07.2023г.;

13. Тринадесети период: неявяване от 08.00ч. до 17.00ч. на 18.07.2023г. и от 08.00ч. до 17.00ч. на 19.07.2023г.;

14. Четиринадесети период: неявяване от 08.00ч. до 17.00ч. на 20.07.2023г. и от 08.00ч. до 17.00ч. на 21.07.2023г.

Извършеното дисциплинарно нарушение, изразяващо се в неявяване в два последователни дни, за посочения общ период, се настоява от ответната страна, че е достатъчно и самостоятелно основание за налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание „уволнение“, според цитираните по-горе норми на Кодекса на труда.

При изложеното се настоява за отхвърляне изцяло предявените иски, за присъждане на разходи за защита пред РС - Варна, съобразно представен опис на разноси и доказателства за извършването им/ извлечение от банкова сметка и фактура/, изчислени на основание значителната правна и фактическа сложност на повдигнатия материален спор, за защита в настоящото производство.

Съдът, като прецени по реда на чл.12 от ГПК събраните по делото и относими към разрешаване на спора доказателства във връзка с доводите и съображенията на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Прието по делото за безспорно и ненуждаещо се от доказване на основание чл.146, ал.1, т.4 ГПК, е съществувалото между страните по делото трудово правоотношение в ответното предприятие по сключен трудов договор №10/05.05.2021г., по силата на който ищеца е бил назначен на длъжност „шофьор, товарен автомобил“; съответно прекратяването му със Заповед от 28.07.2023г., чрез която е наложено на ищеца дисциплинарно наказание „уволнение на ищеца“. За безспорен е приет и факта на претърпяна във връзка с работата при ответника трудова злополука от ищеца на 16.12.2022г.

Посочената Заповед от 28.07.2023г., приложена във вид на заверен за вярност препис от ответната страна на л.80-82 и на л.188 от делото, е издадена за налагане на дисциплинарно наказание (уволнение) по смисъла на чл. 188, т. 3 от КТ във вр. с чл. 190, ал. 1, т. 2 от КТ , като според отразеното в нея същата е изпратена на ищеца чрез писмо, с обратна разписка, като няма данни за датата, на която е връчена реално на ищеца.

Наведеното от ответната страна възражение за недопустимост на исковите претенции, като предявени извън двумесечния срок по чл.358 КТ, по същество се приема от съда като възражение за изтекла давност по отношение на предявените иски с правно основание чл.344 ал.1 т.1 и т.2 от КТ, предвид че сроковете по чл.358 КТ не са преклузивни.

По това възражение, съдът намира следното:

Безспорно исковите по трудови спорове, се предявяват в сроковете, визирани в разпоредбата на [чл. 358 от КТ](#). Константната съдебна практика приема, че сроковете по [чл. 358 от КТ](#) са давностни, а не преклузивни, поради което съдът не следи служебно за спазването им и ги

съобразява само при релевирано от ответника възражение.

Изтичането на давностния срок по [чл. 358 от КТ](#) погасява правото на иск и е основание за неговото отхвърляне.

Давностният срок за предявяване на иски по повод прекратяване на трудовото правоотношение, съгласно [чл. 358, ал.1, т.2 от КТ](#), е двумесечен и тече съгласно [чл. 358, ал.2, т.1 от КТ](#) от деня на прекратяване на правоотношението. Прекратяването на трудовото правоотношение настъпва в момента на връчване на заповедта за ПТО на работника, от който момент започва да тече давностния срок по [чл.358, ал.1, т.2 от КТ](#), за предявяване на исовете по [чл. 344, ал.1, т.1](#) и [т.2 от КТ](#). Процесната заповед за прекратяване на трудовото правоотношение е с дата 28.07.2023г. Върху заповедта е отбелязано, че се изпраща за връчване на ищеца чрез писмо, с обратна разписка, като ответника не представя доказателства за дата на връчване на тази заповед на ищеца. В двумесечния срок, считан от връчването на заповедта за прекратяване на ТПО, ищеца е имал право да оспори законността на прекратяването, като подаде исова молба до съда. Съгласно [чл. 125 от ГПК](#), искът се смята предявен с постъпването на исовата молба в съда, което в настоящото производство е с депозиране на молба от ищеца на 28.09.2023г./видно от пощенско клеймо на л.62 от делото/, т.е. ИМ е подадена преди изтичане на срока по чл. 358, ал.1, т.2, предл.последно от КТ.

При изложеното, ответникът е релевирал неоснователно възражение за изтекла погасителна давност.

При изложеното исовите претенции подлежат на разглеждане по същество.

По отношение на главния иск по [чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ](#), съдът намира следното:

По смисъла на чл.330 ал.2 т.6 от КТ във вр. с чл.333 ал.1 т.4 от КТ, работодателят може да уволни дисциплинарно работник, който е започнал ползването на разрешен отпуск, само с предварително разрешение на инспекцията по труда.

Видно от приложен на л.51 от делото болничен лист, издаден от МЦ „***“ЕООД-Варна, на ищеца е разрешен отпуск по болест за периода от 14.06.2023г. до 12.08.2023г., на основание претърпяна трудово злополука по чл.55 ал.1 КСО. Предходен болничен лист, приложен на л.52 от делото, издаден от същия МЦ удостоверява, че на ищеца е бил предоставен отпуск по болест за периода от 18.05.2023г. до 13.06.2023г., за който период самия ответник потвърждава, в качеството на работодател на ищеца.

Съгласно чл. 9, ал.1 от НМЕ, болничният лист се издава в деня, в който се установи временната неработоспособност.

Разпоредбата на чл. 18, ал.1 от НМЕ гласи, че осигуреният не може по своя преценка без разрешение от лекуващия лекар или ЛКК, издали болничния лист, да се върне на работа преди изтичане на разрешения отпуск.

Ал.5 на чл. 6 от същата наредба предвижда, че прекъсване на временната нетрудоспособност се допуска само когато лицето се е явило на работа със съгласие на органа, разрешил

отпуска по болест.

Закрилата по чл. 333, ал.1, т.4 от КТ има обективен характер и важи винаги, когато работникът е започнал ползването на разрешенния отпуск.

В случая съдът приема, че отпускът по болест не е бил прекъснат. Още повече, от представен към писмените доказателства на л.42 - допълнителен лист към ЕР № 596/04.09.2023г., се установява, че отпускът по болест на ищеца П. К. П. е продължен след 13.06.2023г. за срок от 60 дни, т.е. призната е неработоспособност на лицето и след дата 13.06.2023г. Или отпуска по болест на ищеца не е бил прекъсван и поради това ищеца не се е явил на работа в сочения от работодателя в уволнителната заповед от 28.07.2023г. период след 14.06.2023г. до 21.07.2023г. В тази връзка ирелевантни по делото се явяват дадените показания от разпитания по искане на ответната страна свидетел Н. В.С. ЕГН *****, сочещи на доброто здравословно състояние на ищеца, предвид че е виждал последния да шофира след злополуката, настъпила с него през м.12.2022г.

Предвид изложеното, работодателят е нарушил императивната разпоредба на чл. 333, ал.1, т.4 от КТ и е прекратил незаконосъобразно трудовото правоотношение с ищеца.

След като прекратяването на трудовото правоотношение е извършено без спазване на посочената процедура и при липса на предварително разрешение на инспекцията по труда, съдът следва да отмени уволнението само на това основание, без да разглежда трудовия спор по същество. Предвид изложеното исковата претенция за признаване на уволнението на ищеца за незаконно и за неговата отмяна следва да се уважи.

По отношение на иска по [чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ](#), съдът намира следното:

Основателността на главния иск, обуславя уважаването и на акцесорната претенция за възстановяване на ищеца на заеманата преди уволнението длъжност. Следва да бъде уважена и претенцията за ищеца да се възстанови на предишната работа - шофьор, товарен автомобил при „Ю. Т.“ ЕООД, ЕИК: ***.

По отношение на иска по [чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ](#) във вр. с чл. 225, ал. 1 КТ, съдът намира следното:

Този иск по чл. 344, ал. 1, т. 3 във вр. с чл. 225, ал. 1 КТ, предполага незаконно уволнение. Правото на обезщетение по чл.225 ал.1 КТ възниква само и единствено при незаконно прекратяване на ТПО, а такова в разглеждания случай е налице, поради изложените съображения за прекратяване на ТПО в срока на призната неработоспособност на ищеца с издаден болничен лист за отпуск по болест.

Служебно изготвена справка в НАП удостоверява, че за периода след 28.07.2023г. до датата на устните състезания по настоящото дело на 01.03.2024г., а и до датата на справката /15.03.2024г./, ищецът не е започвал работа при друг работодател.

С оглед на незаконосъобразността на уволнението и наличието на причинна връзка между уволнението и оставането без работа, предявеният иск по [чл.344, ал.1, т.3 вр.чл.225, ал.1 КТ](#), е установен по основание.

Във връзка с паричната претенция на ищеца по делото, е изслушана съдебно-счетоводна експертиза, чието заключение съда кредитира като компетентно дадено, ясно и обосновано. Обезщетението е дължимо за времето, през което ищецът е останал без работа поради това уволнение, но за не повече от 6 месеца. За този период от 28.07.2023г. до 28.01.2024г., изчислено по изискванията на [чл. 228, ал. 1 от КТ](#), т.е. по втори вариант от експертизата/полученото от работника брутно трудово възнаграждение за месеца, предхождащ месеца, в който е възникнало основанието за съответното обезщетение – при БТВ от 1555,71лв., съобразено с представен фиш за заплата за м.11.2022г., за пълен отработен месец преди уволнението/, обезщетението възлиза в размер на сумата от 9334,26 лева. Размерът на обезщетението се съизмерява с брутното трудово възнаграждение на работника или служителя, получено от него за месеца, предхождащ уволнението или последното, получено от него брутно трудово възнаграждение (чл. 228, ал. 1 КТ).

Или за периода 28.07.2023г. до 28.09.2023г., обезщетението възлиза на сумата от 3111,42лв., при което за претендираната горница до исканите от ищеца 4667,12лв. за този период подлежи на отхвърляне.

За периода от 29.09.2023г. до 28.01.2024г., обезщетението възлиза на сумата от 6222,84лв., при което за горницата за претендираните 9334,26лв. и за периода след 6-те месеца, т.е. от 29.01.2024г. до 28.03.2024г. подлежи на отхвърляне.

Признаването на уволнението за незаконно и неговата отмяна пораждат за работодателя задължение да обезщети работника или служителя за вредите, претърпени в резултат на незаконното уволнение, изразяващи се в пропускането на възможност да получи трудово възнаграждение за времето, през което е останал без работа. Законът - чл. 225, ал. 1 КТ, ограничава това задължение на работодателя във времето, като предвижда, че обезщетение за незаконно уволнение се дължи за не повече от 6 месеца, макар и след този срок уволненият да е продължил да бъде без работа.

По разноските:

При изложеното и предвид изхода от спора, на основание [чл.78, ал.1 от ГПК](#) ищецът има право на сторените по делото разноски, но предвид факта, че не представя доказателства за реално направени такива по настоящото дело, нито списък по чл.80 ГПК, такива не следва да бъдат присъждани в негова полза.

На основание [чл. 78, ал. 6 от ГПК](#), ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на Районен съд-Варна държавна такса върху цената на уважените искове в размер на 533,37лв./80лв.+80лв.+373,37лв./, както и 140,00лв. за вещо лице по съдебно-счетоводна експертиза, съразмерно на уважените части от предявените искови претенции/3бр./.

Ответното дружество има право на разноски, на основание чл.78 ал.3 от ГПК, които в случая възлизат на сума в размер на 280,00 лева/по формулата $4666,12 \cdot 840 / 14001,38 /$, съразмерно на отхвърлената част от претенцията с правно основание чл.344 ал.1 т.3 вр. с

чл.225 ал.1 КТ.

Мотивиран от гореизложеното, Варненският районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА НЕЗАКОННО И ОТМЕНЯ, на основание чл. 344, ал.1, т. 1 КТ, **уволнението** на **П. К. П. ЕГН: *******, **извършено със Заповед от 28.07.2023год. за налагане на дисциплинарно наказание (уволнение)** по смисъла на чл. 188, т. 3 от КТ вр. чл. 190, ал.1, т. 2 от КТ, **на работодателя „Ю. Т." ЕООД, ЕИК: *****, с адрес: гр.В., ул.,Д-р П." № **.

ВЪЗСТАНОВЯВА, на основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ, **П. К. П. ЕГН: *******, на заеманата до уволнението длъжност – **шофьор, товарен автомобил** при „Ю. Т." ЕООД, ЕИК: ***.

ОСЪЖДА на основание чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 КТ, „Ю. Т." ЕООД, **ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр.В., р-н О., ул.,Д-р П." № **, ет.*, ап.*, **ДА ЗАПЛАТИ В ПОЛЗА НА П. К. П. ЕГН: *******, сумата в общ размер от **9334,26лв.**– обезщетение за оставането на ищеца П. К. П. ЕГН: ***** без работа, в резултат на незаконното уволнение за периода 28.07.2023 год. – 28.01.2024 год./3111,42лв. за подпериода от 28.07.2023г. до 28.09.2023г. и 6222,84лв. за подпериода от 28.09.2023г. до 28.01.2024г./, **ведно с обезщетение** за забава в размер на законната лихва върху горната сума, считано от подаването на исковата молба – **28.09.2023 год.** до окончателното ѝ изплащане,

ОТХВЪРЛЯ претенцията на ищеца П. К. П. ЕГН: ***** , на основание чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 КТ, за присъждане на обезщетение за оставането му без работа в резултат на незаконното уволнение, за периода 28.07.2023г. до 28.09.2023г., за горницата над присъдените 3111,42лв. до претендираните за този период 4667,12лв., ведно със законната лихва за забава върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане.

ОТХВЪРЛЯ претенцията на ищеца П. К. П. ЕГН: ***** , на основание чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 КТ, за присъждане на обезщетение за оставането му без работа в резултат на незаконното уволнение, за периода от 29.01.2024г. до 28.03.2024г., за горницата над присъдените 6222,84лв. до претендираните за този период 9334,26лв., ведно

със законната лихва за забава върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.3 от ГПК, **П. К. П. ЕГН: *******, с адрес: гр.В., жк.“Ч.“, бл.**, вх.*, ап.**, **ДА ЗАПЛАТИ В ПОЛЗА НА „Ю. Т.“ ЕООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр.В., р-н О., ул.,„Д-р П.“ № **, ет.*, ап.*, **сумата от 280,00лв.**, представляваща направени в производството съдебно-деловодни разноси за адвокатско възнаграждение, съразмерно на отхвърлената претенция по чл.344 ал.1 т.3 от КТ във вр. с чл.225 ал.1 от КТ.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.6 от ГПК, **„Ю. Т.“ ЕООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр.В., р-н О., ул.,„Д-р П.“ № **, ет.*, ап.*, **ДА ЗАПЛАТИ В ПОЛЗА НА Държавата, по сметка на Варненски районен съд, сумата в общ размер от 533,37лв.**, представляваща сбор от сторени по делото разноси за държавна такса върху цената на уважените искове в размер на 533,37лв./80лв.+80лв.+373,37лв./, **както и сумата в размер на 140,00лв.**, представляваща възнаграждение за вещо лице по съдебно-счетоводна експертиза, съразмерно на уважените части от предявените искови претенции/3бр./.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Варненски окръжен съд, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

РЕШЕНИЕТО да се обяви в регистъра на съдебните решения по чл.235, ал.5 от ГПК.

ДА СЕ ВРЪЧИ препис от решението на страните, ведно със съобщението за постановяването му, на основание чл.7 ал.2 от ГПК.

Съдия при Районен съд – Варна: _____